

שֶׁאָמַר הַקֹּבֶה לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ עַל מִיתַת ר' עֲקִיבָא דְהֵיִינוּ שְׁשָׁם א"א לְהַשִּׁיג אֶת הַתִּירוֹץ וְצָרִיךְ

לְשַׁתּוֹק (יְהִל אור).♦

כֹּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְּשַׁבְּצוֹת זֶהָב לְבוּשָׁה עַל דְּרֶךְ הַסּוּד

וְאֵת קוֹשֵׁיָיִן דְּאֵינֹנִן לְבוּשֵׁינָן דְּהִלְכָהּ, וַיֵּשׁ קוֹשִׁיּוֹת אַחֲרוֹת שֵׁשׁ

עֲלֶיהֶן תִּירוֹץ (יְהִל אור) שֶׁהֵם לְבוּשִׁים לְשֹׁכְנֵינָה שֶׁהִיא נִקְרָאת הַלְכָה

דְּאֵתְמַר בְּהוֹן מְשַׁבְּצוֹת זָהָב שְׁעֲלֵיהֶם נֹאמַר מְשַׁבְּצוֹת זָהָב. הָרָא

הוּא דְכָתִיב, וְזֶהוּ שְׁכָתוּב בַּפְּסוּק (תְּהִלִּים מֵדָה) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ

פְּנִימָה מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה. דְּהֵיִינוּ שְׁכָבוּדָה שֶׁל הַשְּׁכִינָה הַנִּקְרָאת

בַּת מֶלֶךְ שֶׁהִיא פְּנִימִיּוֹת הַהֲלָכָה וְהִיא תְּהִיָּה לְבוּשָׁה בְּמְשַׁבְּצוֹת זָהָב ע"י שֵׁשׁ קוֹשִׁיּוֹת

שְׁגוּרְמוֹת לְחֻלֵּק וְלִהְפָּרִיד אֶת הַהֲלָכָה כְּמוֹ מְשַׁבְּצוֹת וְזֶה כְּבוֹדָה שֶׁל הַשְּׁכִינָה (יְהִל אור)

וְאֵתוֹן, פְּסָקִין לֹון בְּכַמָּה פְּסָקוֹת, וְלִבְתָּר מְתַקְנִין

וּמְפָרְקִין לֹון בְּכַמָּה פְּרוּקִין. וְאַתֶּם הַתְּנָאִים וְהַאֲמוּרָאִים מְחַלְקִים אֶת

הַהֲלָכוֹת לְכַמָּה חֲתִיכוֹת דְּהֵיִינוּ שְׁאַתֶּם מְפָרִידִים בֵּין הַהֲלָכוֹת בְּכַדִּי שְׁלֵא יִהְיֶה סְתִירוֹת וְאַח"כ

אור הרשב"י

בְּשֵׁאר אֵיבְרִים. וְלִכְּן אֵלוֹ הַזְּרוּעוֹת יִפְלוּ
לְעַמְקֵי הַקְּלִיפּוֹת עַד הָעֵקֶב. וְכֹאשֶׁר ר' עֲקִיבָא
נִהְרַג, נִתְעַלָּה וְעֵלָה עַד הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה,
וְז"ס מ"ש הַקֹּבֶה לְמַרְעֵי"ה עַל הָרִיגַת ר'
עֲקִיבָא, שְׁתּוֹק, כִּךְ עֵלָה בְּמַחְשָׁבָה, כְּדִי לְתַקֵּן
הַפָּגַם.

עֲלִיוֹנָה, כְּנֹזֵכַר בְּסִפְר הַתְּקוּנִין, תְּקוּן ס"ט.
וְהִנֵּה ר' עֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף, מְקוּם אַחִיּוֹת שׁוֹרֵשׁ
נִפְשׁוֹ, הוּא בְּזוּרְעוֹת, בְּסוּד וִידוֹ אוֹחֹזֵת בְּעֵקֶב
עֵשׂוֹ, כְּמִבּוֹאֵר בְּדְרוּשִׁים אֵלוֹ, וְהִנֵּה הִיד
לְפַעְמִים הָאָדָם מִשְׁפִּיל אוֹתָהּ עַד הָעֵקֶב,
וְלְפַעְמִים יִכּוֹלָה לְהַעֲלוֹתָהּ עַד הָרֹאשׁ, מִשְׁא"כ

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

נִיתֵן לְהַקְדִּישׁ עֲבוּר הַנִּעְחוֹת אוֹ לְרַפּוּאָה / הַצֵּלְחָה ט'ל' 02-6249000

אתם מתקנים את הסתירות ומתרצים אותן בכמה תירוצים ועי"כ יוצאת ההלכה מבוררת

ועי"כ ניתן לשכינה לבושים שנקראים משבצות זהב (יהל אור).

תורת ה' תמימה

וְאִי חָסֵר שׁוֹם פָּסַק מִפְתִּיחַיִן, ואם חסר לפעמים איזה פסק מהמשנה

בְּמָה דְאוּקְמוּהָ זֶה חָסֵר מִן הַפְּשָׁנָה, כמו שביארו חז"ל

בתלמוד זה חסר מן המשנה וצריך להוסיפו **אַתּוֹן מְתַקְנִין לוֹן**, אז אתם התנאים

והאמוראים מתקנים ומוסיפים את זה ע"י חסורי מחסרא והכי קתני **וְהָאִי הוּא**

חֶסְרוֹן שְׁיוּבָל לְהַפְּנוֹת. וזוהי קושיה שנאמר עליה וחסרון לא יוכל להמנות

ע"י שמישבים אותה בחסורי מחסרא **וְאִי יֵיתִי טִפֵּשׁ וַיִּפִּיק שׁוֹם בִּישׁ**

עַל הַהוּא אוּמְנָא דְחֶתִיד לְבוּשִׁין, ואם יבוא איזה אדם טיפש ויוציא

שם רע על אותו אומן שהוא חותך את בדי המלבושים **וַיֵּימָא וְכִי אוֹרִייתָא**

אִיהִי חָסֵר, וְהָא כְּתִיב (תהלים יט) **תּוֹרַת יי' תְּמִימָה**, ויקשה

ויאמר וכי התורה היא חסרה שצריך להשלימה ע"י התירוצים והרי כתוב בפסוק תורת ה'

תמימה שפירושו **תְּמִימָה בְּכָל אַבְרִין דְּגוּפָא, דְּאִינוּן רַמ"ח**

פְּקוּדֵין. שהיא שלימה בכל האברים שבגופה שהם הרמ"ח מצוות עשה שבה **הָדָא**

הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ד) **כָּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ**.

וזוהו מה שכתוב בפסוק כלך יפה רעיתי שפירושו שכל התורה היא יפה ושלימה ואין בה מום

וחיסרון בהלכותיה **תְּמִימָה בְּלְבוּשָׁהָ**, וגם היא שלימה בלבושיה שהם

הקושיות והתירוצים שהם הלבושים שלה **וְאִיךְ חָסַר מִן הַמְשָׁנָה**. ואיך יכול להיות שחסר דבר מהמשנה שצריכים החכמים לתקן ולהשלים את ההלכות.

דרך החכמים בהלכה כאומן שחותך הלבושים

אֶתוֹן תִּימְרוֹן לֵיהִי, דוֹק וְתִשְׁפַּח חֲתִיכָה, אלא אתם תאמרו לאותו טיפש תדייק ותמצא את החתיכה שהוסיפו חכמים בהלכה **וְתִשְׁפַּח לָהּ מְעוֹרֶבֶת בְּשָׂר פְּסָקוֹת וּמְשָׁנִיּוֹת**. ותמצא אותה מעורבת בשאר פסקי ההלכות והמשניות **דְּאוֹרַח אוֹמָנָא לְמַחְתֵּךְ לְבוּשֵׁיךָ בְּכַמָּה חֲתִיכוֹת**, שדרך האומן לחתוך את הבד של המלבוש לכמה חתיכות בכדי לתפור את הבגד כראוי וכן החכמים דרכם לחלק את ההלכה לכמה חלקים בכדי ליישב את ההלכה כראוי **וְתִלְמִיד דְּלֹא אִיהוּ בָקִי לְמַקְשֵׁר הַהֲלָכָה בְּאַלְיֵין חֲתִיכוֹת**, והתלמיד שהוא לא בקי לקשור ולחבר את ההלכה באותן החתיכות של ההלכות שהן מפוזרות ולחברן וליישבן כראוי **מִתְחַלְפֵי לֵיהִי פְּסָקוֹת וְקוּשֵׁיין, וְלֹא אֲשַׁפַּח לוֹן פְּרוּקָא**. אז מתחלפים ומתבלבלים לו כל הפסקים והקושיות והוא לא מוצא להם יישוב **עַד דְּיִיטִי אוֹמָנָא, וּפְרִיק לוֹן כָּל אֲלֵיין סְפָקוֹת דְּלֵהוֹן**. עד שיבוא האומן והבקי בהלכות ויתרץ ויישב את כל הקושיות והספיקות שלהם **בְּהוּא זְמָנָא, הֲלָכָה דְּאִיהִי בְּרִתָּא, סְלִיקַת קָדָם מְלָכָא**, באותו הזמן ההלכה שהיא השכינה שהיא נקראת בת מלך עולה לפני המלך שהוא ז"א **שְׁלִימָא בְּכֻלָּא, בְּגוּפָא בְּלְבוּשָׂא וּבִתְכֻשִׁטָּהּ, וְאַתְקִיִּים בָּהּ** שהיא שלימה

בהכל דהיינו בלבושיה שהם הפילפולים בהלכות ובתכשיטיה שהם הסודות של התורה (רמ"ק) ואז מתקיים בזה הפסוק (בראשית ט) **וְרֵאִיתִיָּה לְזָכוֹר בְּרִית עוֹלָם**. דהיינו שכאשר הז"א רואה את השכינה שלימה אז הוא זוכר את היסוד שנקרא ברית עולם ומתייחד עימה ומשפיע לה **וְלְזַמְנֵינָא אֵית לְאוּמְנָא תְלָמִיד בְּקִי, דִּישְׁדַּר לֵיהּ לְתַקְנָא לֹאן**. ולפעמים יש לאומן שהוא החכם תלמיד בקי בהלכות שהוא שולח אותו לתקן וליישב את ההלכות.

משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע

קָמוּ בְּלִהוּ וְאָמְרוּ, וְדָאֵי אַנְתָּ הוּא אוּמְנָא רַעִיא מְהִימְנָא. דְּאִתְמַר בְּךָ קָמוּ כָל הַתְנַאִים וְהָאִמּוּרָאִים וְאִמְרוּ וְדָאֵי אַתָּה הוּא הַרְעִיא מְהִימְנָא הָאוּמָן הַחֲכָם שְׁנֵאמַר עֲלֶיךָ מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מְסִינֵי, וּמִתְמָן וְאֵילָךְ בְּלִהוּ תְלָמִידִים אֵינּוֹן דִּילָךְ, מִן יְהוֹשֻׁעַ עַד סוֹף כָּל דְּרִין. ומשם ואילך כולם התלמידים שלך מיהושע עד סוף כל הדורות **הָדָא הוּא דְּאָמַר** וזה מה שנאמר במשנה **וּמְסָרָהּ לְיְהוֹשֻׁעַ, וְיְהוֹשֻׁעַ לְזֻקְנִים, וְזֻקְנִים לְנְבִיאִים, עַד סוֹף בְּלִהוּ**. עד סוף כל הדורות **תְּלָמִיד בְּקִי דִּילָךְ מָאן הוּא** ומי הוא התלמיד הבקי שלך שאתה שולח אותו במקומך ליישב את ההלכות **הָא תְּוִינָא דְּאִתְמַר, הַכֹּל יְהֵא מוֹנַח עַד שְׂיבָא אֱלִיהוּ**. הרי אנו רואים שכתוב במשנה דהיינו שהוא אליהו הנביא שהוא התלמיד שהוא שולח ליישב את ההלכות.